בְּמִדָּה זֹאת – באופן זה, קָנוּ שניהם. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לְעוֹלָם לֹא קָנָה עַד שֶׁתְּהֵא מְשִׁיכָה בְּגָמָל וְהַנָּחָה בַּחֲמוֹר שדרכם בכך, אבל הנהגה בגמל ומשיכה בחמור אינן מועילות. קָתָנֵי מֵיהַת – על כל פנים שנינו אוֹ שֶׁהָיָה אֶחָד מוֹשֵׁךְ וְאֶחָד מַנְהִיג, ומדויק שמוֹשֵׁךְ וּמַנְהִיג אין – אבן מועילים לקנין, אֲבָל רָכוּב לֹא, וכדברי שמואל.

דוחה הגמרא: הוּא הַדִּין דַּאֲפִילּוּ רָכוּב קונה, וְהָא דְּקָתָנֵי – ומה ששנינו מוֹשֵׁךְ וּמַנְהִיג, בא לְאַפּוֹקֵי – להוציא מִדְּרַבִּי יְהוּדָה דְּאָמַר עַד שֶׁתְּהֵא מְשִׁיכָה בְּגָמָל וְהַנָּחָה בַּחֲמוֹר, קָמַשְׁמַע לָן דַּאֲפִילּוּ אֵיפְכָּא נַמִּי קָנֵי – שאפילו להיפך גם קונה, ואין לדייק מכאן לענין רכוב.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי שתנא קמא סבר שמשיכה באופן שאין דרכו בכך מועילה, לֵיעַרְכִינְהוּ וְלֵיתְנִינְהוּ – שיערב את שני הדינים וישנה כך, שְׁנַיִם שֶׁהָיוּ מוֹשְׁכִין וּמַנְהִיגִין בֵּין בְּגָמָל בֵּין בַּחֲמוֹר. מתרצת הגמרא: אֵיפָא חַד צַד – יש אופן אחד דְּלֹא קָנֵי, אֵיפָא דְּאָמְרֵי – יש אומרים שמְּמַשְׁכָה בַּחֲמוֹר אינה מועילה, אבל גמל דרכו בשניהם, וְאֵיפָא דְּאָמְרֵי – ויש אומרים שהַנָּחָה בְּגָמָל אינה מועילה, אבל חמור דרכו בשניהם, ולכן לא יכל תנא קמא לערבם ולשנותם כאחד.

ראיה נוספת לשמואל מהברייתא באופן אחר: וְאִית דְּמוֹתְבִי – ויש מיישבים שיטת שמואל מִסֵּיפָא, שאמר תנא קמא 'בְּמִדָּה זוֹ קָנָה' ומשמע שרק באופן זה קונה. 'בְּמִדָּה זוֹ' לְמַעוּטֵי מַאי, לָאו – האם לא לְמַעוּטֵי רָכוּב, וכדברי שמואל. דוחה הגמרא: לֹא, לְמַעוּטֵי אֵיפָא – למעט להיפך, שדווקא משיכה בגמל והנהגה בחמור קונים ולא להיפך.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם כך הַיְינוּ רַבִּי יְהוּדָה, ובמה נחלקו. מתרצת הגמרא: אֵיפָא בֵּינַייְהוּ – יש חילוק ביניהם בְּצַד אֶחָד דְּלֹא קָנָה, אֵית דְּאָמְרֵי – יש אומרים שנחלקו בְּמְשִׁיכָה בַּחֲמוֹר, וְאֵיפָא דְּאָמְרֵי – ויש אומרים שנחלקו בְּהַנָּחָה בְּגָמָל.

הגמרא מקשה על דברי שמואל: תָּא שְׁמַע, שנינו בברייתא לענין קנין במציאה, אֶחָד רָכוּב על חֲמוֹר כדי לזכות בו, וְאֶחָד תָּפוּס בְּמוֹסֵירָה – בחבל הקשור בראשו אך אינו מנהיג, זֶה – הרוכב קָנָה חֲמוֹר, וְזֶה קָנָה מוֹסֵירָה – השני קנה את החבל שאוחז בו. שְׁמַע מִינָּהּ שרָכוּב קָנֵי כשאין כנגדו מנהיג, ואם כן כשיהיה כנגדו מנהיג יש לתת לו על כל פנים חצי, וקשה על שמואל שלפי דבריו אין הרכוב קונה כלל. מתרצת הגמרא: הָכָא נַמִּי – גם כאן בברייתא מדובר בְּמַנְהִיג בְּרַגְלָיו – שהכה ברגלו בצידי הבהמה להוליכה, וזה נחשב משיכה. מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם כך הַיְינוּ מַנְהִיג. מתרצת הגמרא: תְּרֵי גַּוְונֵי מַנְהִיג – שני אופנים של הנהגה הם.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם כן שמדובר שמנהיגה ברגליו, רָכוּב בָּעִיר מַאי טַעְמָא לֹא קָנֵי, והלא היא משיכה גמורה. מתרצת הגמרא: אָמַר רַב כַּהֲנָא, הטעם שרוכב לא קונה בעיר הוא, לְפִי שֶׁאֵין דַּרְכָּן שֶׁל בְּנֵי אָדָם לִרְכּוֹב בָּעִיר משום צניעות.

רב אשי מקשה על ביאורו של רב כהנא: אָמַר לֵיהּ רַב אַשִׁי לְרַב כַּהֲנָא, אֶלָּא מַעֲתָּה, הִנְהִיהּ אַרְנָקֵי בְּשַׁבָּת על מנת לזכות בו, שֶׁאֵין דַּרְכָּן שֶׁל בְּנֵי אָדָם לְהַנְהִיהּ אַרְנָקֵי בְּשַׁבָּת משום איסור מוקצה, הָכִי נַמִּי דִּלְא קָנֵי – האם אכן לא קונה, אֶלָּא ודאי מַאי דַּעֲבַד עֲבַד – מה שעשה עשה וְקָנֵי, כיון שלמעשה עשה קנין אף שאין הדרך בכך, ואם כן הָכָא נַמִּי – גם כאן לענין רוכב בעיר, מַאי דַּעֲבַד עֲבַד וְקָנֵי, כיון שלמעשה עשה קנין.

רב אשי מבאר את דברי רבי אליעזר: אֶלָּא בְּמָקָּח וּמִמְכָּר עַסְקִינַן ולא לענין מציאה, ומדובר דְּאָמַר לֵיהּ המוכר לקונה, קְנִי כְּדֶרֶךְ שֶׁבְּנֵי אָדָם קוֹנִין, ומכיון שאין דרך בני אדם לרכוב בעיר לא הועילה רכיבתו לקנין, אבל אכן במציאה או במקח שלא אמר לו לקנות כדרך הקונים, רכוב יקנה אף בעיר.

קְנִי מַה שֶּׁתָּפוּס בְּיָדוֹ', כיון שמה שבתוך ידו הוא הגביה לגמרי. מקשה הגמרא: הַאי מַאי – מהו זה שאתה אומר שהגבהת השני לא מועילה לעצמו ומועילה לרוכב, והלא גם אִם תִּימְצֵי לוֹמַר שֶׁהַמַּנְהִיגָה מְצִיאָה לַחֲבֵירוֹ – עבור חבירו, קָנָה חֲבֵירוֹ, הָנֵי מִילֵּי הֵיכָא דְּקָא מַגְבַּהּ לֵיהּ אַדַּעְתָּא דְּחַבְרֵיהּ – זה דווקא אם המגביה התכוין שחבירו יזכה, אבל הַאי אַדַּעְתָּא דִּידֵיהּ קָא מַגְבַּהּ לֵיהּ – כאן השני הגביה כדי לקנות לעצמו, וכיון שאיהו לֹא קָנֵי, האם לְאַחֲרִינֵי מַקְנֵי – מועיל הקנין.

רב אשי מתרץ: אלא אָמַר רַב אַשִׁי, אכן צריך לשנות 'זֶה – הרוכב קָנָה חֲמוֹר וּבֵית פְּגִיהּ – מה שבראשה וטפל אליה, דהיינו חלק החבל שנוגע בה, וְזֶה – השני קָנָה מַה שֶּׁתָּפוּס בְּיָדוֹ מהחבל, וְהַשְּׁאָר לֹא קָנָה לֹא זֶה וְלֹא זֶה'.

רבי אבהו מתרץ תירוץ נוסף: רַבִּי אַבָּהוּ אָמַר, לְעוֹלָם כְּדְקָתָנֵי, שהרוכב קונה רק את החמור והשני קונה את כל המוסירה, והטעם שקונה את המוסירה הוא הוֹאִיל והחמור גבוה וְיָכוֹל לְנַתְקָהּ – את המוסירה וְלַהֲבִיאָהּ אֲצָלוֹ בנתיקה אחת, ולכן מועילה הגבהתו לכל החבל.

אומרת הגמרא: וְהָא דְּרַבִּי אַבָּהוּ, בְּרוּתָא הִיא – דבריו אינם נכונים, דְּאִי לֹא תֵּימָא הָכִי – שאם לא תאמר כך, אלא תקבל את דבריו, אם כן שנים שמצאו טַלִּית שֶׁהִיא מוּנַּחַת חֶצְיָהּ עַל גַּבֵּי קַרְקַע וְחֶצְיָהּ עַל גַּבֵּי עָמוּד, וּבָא אֶחָד וְהִגְבִּיהַּ חֶצְיָהּ מֵעַל גַּבֵּי קַרְקַע ובאותה שעה בָּא אַחֵר וְהִגְבִּיהַּ חֶצְיָהּ מֵעַל גַּבֵּי עָמוּד, הָכִי נַמִּי – האם אכן יהיה הדין דְּקָמָּא קְנֵי וּבַתְרָא לֹא קָנֵי שהראשון קונה והשני לא קונה הוֹאִיל וְיָכוֹל הראשון לְנַתֵּק וּלְהָבִיא אֲצָלוֹ. ומזה שהתנא במשנה (לעיל ב.) לא חילק בכך, מוכח שאין זה נכון, אֶלָּא הָא דְּרַבִּי אַבָּהוּ בְּרוּתָא הִיא.

הגמרא מקשה על שמואל: תָּא שְׁמַע, שנינו בברייתא לענין קנין במציאה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, רָכוּב קונה בְּשָׁוֶה אבל לא בעיר, וּמַנְהִיג בָּעִיר קָנָה וכל שכן בשדה. ומוכח שרכוב קונה וקשה על שמואל. מתרצת הגמרא: הָכָא נַמִּי – גם כאן בברייתא מדובר בְּמַנְהִיג בְּרַגְלָיו – שהכה ברגליו בצידי הבהמה להוליכה, וזה נחשב משיכה. מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם כך הַיְינוּ מַנְהִיג. מתרצת הגמרא: תְּרֵי גַּוְונֵי מַנְהִיג – שני אופנים של הנהגה הם.

מקשה הגמרא: אִי הָכִי – אם כן שמדובר שמנהיגה ברגליו, רָכוּב בָּעִיר מַאי טַעְמָא לֹא קָנֵי, והלא היא משיכה גמורה. מתרצת הגמרא: אָמַר רַב, הטעם שרוכב לא קונה בעיר הוא, לְפִי שֶׁאֵין דַּרְכָּן שֶׁל בְּנֵי אָדָם לִרְכּוֹב בָּעִיר משום צניעות.

רב אשי מקשה על ביאורו של רב כהנא: אָמַר לֵיהּ רַב אַשִׁי לְרַב כַּהֲנָא, אֶלָּא מַעֲתָּה, הִנְהִיהּ אַרְנָקֵי בְּשַׁבָּת על מנת לזכות בו, שֶׁאֵין דַּרְכָּן שֶׁל בְּנֵי אָדָם לְהַנְהִיהּ אַרְנָקֵי בְּשַׁבָּת משום איסור מוקצה, הָכִי נַמִּי דִּלְא קָנֵי – האם אכן לא קונה, אֶלָּא ודאי מַאי דַּעֲבַד עֲבַד – מה שעשה עשה וְקָנֵי, כיון שלמעשה עשה קנין אף שאין הדרך בכך, ואם כן הָכָא נַמִּי – גם כאן לענין רוכב בעיר, מַאי דַּעֲבַד עֲבַד וְקָנֵי, כיון שלמעשה עשה קנין.

רב אשי מבאר את דברי רבי אליעזר: אֶלָּא בְּמָקָּח וּמִמְכָּר עַסְקִינַן ולא לענין מציאה, ומדובר דְּאָמַר לֵיהּ המוכר לקונה, קְנִי כְּדֶרֶךְ שֶׁבְּנֵי אָדָם קוֹנִין, ומכיון שאין דרך בני אדם לרכוב בעיר לא הועילה רכיבתו לקנין, אבל אכן במציאה או במקח שלא אמר לו לקנות כדרך הקונים, רכוב יקנה אף בעיר.

אגרות קודש

[ה'תשל"ב]

תסבירו (וכן את בתה תי') – שזהו (רצון בתה) בדוגמת האומר (ויש כו"כ כאלה, ובתקופתנו בפרט) **שרוצה**, ר"ל, לאבד א"ע ר"ל ויתענג בזה וכו' ורצונה הנ"ל הוא **גרוע** מזה (כיון שזהו אסון נמשך במשך **כל השנים** שחיים לאח"ז – **וכמפורסם** בהסטאַטיסטיקע ע"ד נשואי תערובות: גודל האחוז דהגיטין, פירוד, מחלוקת וכו' **שמגלים ומספרים** עד"ז. ויותר ע"ז – האחוז שמתביישים לגלות אסונם כו'(!)).

הגמרא מביאה אופנים שרכיבה בעיר נחשבת לדרך בני אדם: **וְאִי רְשׁוּת הָרַבִּים הוּא**, כלומר מקום שרבים מצויים בו, **קָנֵי** ברכיבה, כיון ששם הדרך היא לרכוב ולא להנהיג, שמא יפסיקו עוברי דרכים בינו לבין בהמתו. **וְאִי אָדָם חָשׁוּב הוּא, קָנֵי**, משום שאין מכבודו להנהיג בהמה בידיו. **וְאִי אִשָּׁה הִיא, קָנְיָא**, משום שאין דרכה להנהיג בידיה בהמה, כיון שאין לה כח לאחוז את הבהמה שלא תברח. **וְאִי אִינִישׁ וִילָא** – אדם זול הוא, **קָנֵי**, משום שאינו מתביישׁ לרכוב בפני בני אדם.

הגמרא דנה האם משיכת בהמה מועילה לזכות בכלים שעליה: **בָּעֵי רַבִּי אֶלְעָזָר**, המוכר כלים לחבירו **וְאוֹמֵר לַחֲבֵירוֹ מְשׁוֹךְ בְּהֵמָה זוֹ** כדי **לִקְנוֹת כֵּלִים שֶׁעָלֶיהָ**, **מַהוּ** – האם משיכת הבהמה מועילה לכלים, או לא.

מקשה הגמרא: כשהמוכר אמר ללוקח שימשוך 'לִקְנוֹת' את הכלים, מדוע שיזכה, **מִי** – וכי **אָמַר** לֵיהּ 'קְנֵי', שהרי 'לקנות' משמע שאתה תתכוין לזכות אבל אני לא מתכוין להקנות לך. מתרצת הגמרא: **אֶלָּא** הספק הוא כשאמר לו **מְשׁוֹךְ בְּהֵמָה זוֹ** 'וּקְנֵי' **כֵּלִים שֶׁעֲלֶיהָ**, **מַהוּ**, **מִי מְהֵנְיָא** – האם מועילה **מְשִׁיכָה דִּבְהֵמָה לְאַקְנוּיֵי** – כדי לקנות את **הַכֵּלִים** שעליה, **אוֹ לֹא**.

הגמרא דנה האם בשקונה את הבהמה, קונה במשיכתה גם כלים שעליה: **אָמַר רָבָא, אִי אָמַר** לֵיהּ **קְנֵי בְּהֵמָה וּקְנֵי כֵּלִים, מִי קָנֵי כֵּלִים** – וכי זוכה בכלים, והרי אם על המשיכה אתה מסתפק, צריך לומר שקונה את הכלים בקנין חצר, שלאחר שזוכה בבהמה היא כחצירו שזוכה לו, והלא הבהמה **חָצֵר מְהַלֶּכֶת הִיא, וְחָצֵר מְהַלֶּכֶת לֹא קָנָה**, כיון שדווקא חצר המשתמרת קונה. **וְכִי תֵּימָא** – ואם תאמר שמדובר **בְּשֶׁעָמְדָה** לאחר שעקרה יד ורגל וזכה בה, ואינה נחשבת לחצר מהלכת, **וְהָא** יש כלל **שָׁאִילוּ הוּא מְהַלֵּךְ לֹא קָנָה**, גם אם הוא **עוֹמֵד וְיוֹשֵׁב לֹא קָנָה**. מיישבת הגמרא: **וְהִלְכְתָא** – ההלכה שקונה כלים שעל בהמה בקנין חצר, נאמרה **בִּבְהֵמָה כְּפוּתָה** – קשורה ואינה ראויה ללכת, ואז היא דומה לחצר שאינה מהלכת, ובאופן זה היה פשוט לרבי אלעזר שכשזוכה בבהמה זוכה גם בכלים, אך הסתפק באופן שהבהמה כפותה והוא רוצה לקנות רק את הכלים, וספק זה לא נפשט.

הגמרא דנה בדין חצר מהלכת: **אָמְרוּ** לֵיהּ **רַב פָּפָּא וְרַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ לְרָבָא, אֶלָּא מֵעַתָּה** שחצר מהלכת אינה קונה, אם כן **אדם שֶׁהָיָה מְהַלֵּךְ בִּסְפִינָה, וְקָפְצוּ דָּגִים וְנָפְלוּ לְתוֹךְ הַסְּפִינָה, הֲרֵי נַמֵּי** – האם אכן הדין **דְּחָצֵר מְהַלֶּכֶת הִיא** [–הספינה], **וְלֹא קָנֵי** את הדגים. **אָמַר** לֵיהּ רבא, **סְפִינָה מֵינַח נַיְיחָא** – מצד עצמה אין לה כח להלך, **וּמַיָּא הוּא דְּקָא מַמְטוּ לָהּ** – והיא הולכת רק מחמת המים שמובילים אותה, והיא כחצר שאינה מהלכת.

אָמַר לֵיהּ **רָבִינָא לְרַב אַשִׁי, אֶלָּא מַעַתָּה** שחצר מהלכת אינה קונה, אם כן אשה **שֶׁהָיְתָה מְהַלֶּכֶת בִּרְשׁוּת הָרַבִּים, וְזָרַק לָהּ** בעלה **גֵּט לְתוֹךְ חֵיקָהּ, אוֹ לְתוֹךְ קַלָּתָהּ** – סל שעל ראשה, והרי הוא כחצירה, **הֲרֵי נַמֵּי** – האם אכן הדין הוא **דְּלֹא מְגָרְשָׁה** משום שחצר מהלכת היא, והלא שנינו בגיטין (עז.) שמגורשת. **אָמַר** לֵיהּ רב אשי, **קַלָּתָהּ מֵינַח נַיְיחָא** – הסל מצד עצמו אין בו כח להלך, **וְאִיהִי דְּקָא מְסַגְּיָא מַתּוּתָהּ** – ומה שהסל הולך הוא מחמת האשה שהולכת מתחתיו, והוא כחצר שאינה מהלכת:

משנה

משנה זו עוסקת במציאה שרק אחד מחזיק בה, וחבירו טוען שהיא שלו כי הוא זכה בה על ידי חבירו.

אדם **שֶׁהָיָה רוֹכֵב עַל גַּבֵּי בְּהֵמָה, וְרָאָה אֶת הַמְּצִיאָה** מונחת על הארץ, **וְאָמַר לַחֲבֵירוֹ**, הרם אותה עבורי **וְתִנָּהּ לִי, וְנָטְלָהּ** חבירו בעבורו, ולא נתנה לו אלא נמלך **וְאָמַר אֲנִי זָכִיתִי בָּהּ** לעצמי, **זָכָה בָּהּ**, משום שהמגביה מציאה לחבירו לא זכה חבירו, וכשהגביה את המציאה אף אחד לא זכה בה. אך **אִם מְשַׁנְּתָנָהּ לוֹ** – לרוכב **אָמַר** המגביה **אֲנִי זָכִיתִי בָּהּ תְּחִלָּה** ושלי היא, **לֹא אָמַר כְּלוּם**, והיא של הרוכב, משום שאף אם זכה בה, כבר חזר ונתנה לרוכב במתנה:

גמרא

הגמרא מביאה משנה העוסקת בדין לקיטת פאה עבור אדם אחר, ולפיה נוכל לפרש את משנתינו: **תְּנַן הָתָם** (פאה פ״ד מ״ט), **מִי שֶׁלִּיקֵּט אֶת הַפֵּאָה וְאָמַר** על מה שליקט **הֲרֵי זוּ לְפַלּוֹנִי עָנִי, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר זָכָה** לו לעני, משום שאדם יכול לזכות בפאה עבור אדם אחר, **וַחֲכָמִים אוֹמְרִים** לא זכה, משום שאין אדם יכול לזכות בפאה עבור אחר, אלא **יִתְּנֶנָּה לְעָנִי הַנִּמְצָא רִאשׁוֹן**.

הגמרא מפרשת את המחלוקת: **אָמַר עוּלָּא אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, מַחֲלוֹקֶת** רבי אליעזר וחכמים היא רק **מֵעַשִּׁיר לָעָנִי** – כשהמלקט הוא עשיר שאינו ראשי ללקט פאה לעצמו, וליקט בשביל רעהו העני, **דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר סָבַר** שזכה לעני, משום שאומרים **מִגּוֹ דְּאִי בָּעֵי מַפְקַר נִכְסֵיהּ וְהָווּ עָנִי וַחֲזֵי לֵיהּ** – מתוך שיכול להפקיר את נכסיו ולהיות עני ואז תהיה הפאה ראויה לו, **הַשְׁתָּא נַמִּי חֲזֵי לֵיהּ** – גם עתה נחשבת הפאה כאילו היא ראויה לו, **וּמִגּוֹ דְּזָכֵי לְנַפְשֵׁיהּ זָכֵי נַמִּי לְחַבְרֵיהּ** – ומתוך שיכול היה לזכות לעצמו, הוא יכול גם לזכות לחבירו. **וְרַבָּנָן סָבְרֵי, חַד מִגּוֹ אַמְרִינַן תְּרֵי מִגּוֹ לֹא אַמְרִינַן** – מיגו אחד אומרים, אבל שני מיגו לא אומרים, וכאן צריך לומר שני מיגו, האחד שיכל להפקיר את נכסיו, והשני שיכל לזכות את הפאה לעצמו. **אֲבָל מֵעָנִי לְעָנִי** – עני שליקט פאה עבור רעהו העני, **דִּבְרֵי הַכֹּל שׁוֹכָה לוֹ**, משום שבאופן זה לא צריך את המיגו הראשון שיכול להפקיר את נכסיו, שהרי הוא עני, ומיגו אחד אנו אומרים, **דְּמִגּוֹ דְּזָכֵי לְנַפְשֵׁיהּ זָכֵי נַמִּי לְחַבְרֵיהּ** – שמתוך שיכול לזכות לעצמו יכול לזכות עבור חבירו.

רב נחמן מקשה על פירושו של עולא ממשנתינו: **אָמַר** לֵיהּ **הַקָּשָׁה רַב נַחְמָן לְעוּלָּא, וְלֵימָא מַר** – ומדוע לא תאמר **שֶׁמֵּעָנִי לְעָנִי מַחֲלוֹקֶת**, דהיינו שרבי אליעזר וחכמים נחלקו האם אומרים אפילו 'מיגו' אחד, שרבי אליעזר סובר שעני יכול לזכות לעני אחר מתוך שיכול לזכות לעצמו, וחכמים סוברים שאין עני זוכה אלא לעצמו. וראיה לדבר, **דְּקָא** – שהרי **מְצִיאָה חֲכֹל עֲנִיִּים אֲצָלָהּ** – ביחס למציאה כל אדם הוא כעני הרשאי לזכות בפאה, כי לכולם יש רשות לזכות בה, **וְתָנֵן, הָיָה רוֹכֵב עַל גַּבֵּי בְּהֵמָה וְרָאָה אֶת הַמְּצִיאָה וְאָמַר לַחֲבֵירוֹ תְּנָהּ לִי, נְטָלָהּ** חבירו בעבורו, ולא הספיק ליתנה לו עד שנמלך **וְאָמַר אֲנִי זָכִיתִי בָּהּ** עבשיו לעצמי, **זָכָה בָּהּ** ושלו היא, ומבואר שהרוכב לא זכה במציאה כאשר חבירו הגביהה בעבורו, שאין אומרים מתוך שהמגביה יכול לזכות לעצמו זוכה לחבירו. והרי **אִי אָמְרַתְּ בְּשִׁלְמָא** – יהיה מובן אם תאמר **שֶׁמֵּעָנִי לְעָנִי מַחֲלוֹקֶת** – שמחלוקת רבי אליעזר וחכמים היא אפילו בעני שליקט לעני,

---

אגרות קודש

[ה׳תשל״ב]

כנראה ממכתבו אין ברור **לו לעצמו**: מהו המצב, מה רוצה, מה מפתים אותו אחרים, מה מהותה וכו׳ וכו׳. ומובן שבמצב כזה א״א שיחליט ע״ד ענין רציני כשידוך – ע״ד עצמו. וימצא מי שהוא **אחראי** שאפשר לסמוך עליו וימסור לו כל השקו״ט **וכו׳**.